

**ASOCIAȚIA
MAGISTRAȚILOR DIN
ROMÂNIA**

Membru al Uniunii Internaționale a Magistratilor • Membru al Asociației Europene a Magistratilor • Membru al Alianței pentru o Justiție Europeană în România

AMR 242/06.09.2010

OBSERVAȚII CU CARACTER GENERAL

cu privire la

PROIECTUL LEGII-CADRU PRIVIND SALARIZAREA UNITARĂ A PERSONALULUI PLĂTIT DIN FONDURILE PUBLICE

Pare a fi o constantă a guvernării compromiterea climatului de securitate socială și juridică datorat de stat cetățenilor săi, precum pare direct proporțional raportul dintre impunerea măsurilor guvernamentale contestate ori contestabile, de orice natură ar fi ele, și gradul de nemulțumire tot mai crescut pe care le generează, devenit un fundal general comun.

Tot astfel, pare a se singulariza ca rațiune justificativă de guvernare combaterea crizei economice, un adevărat panaceu care absoarbe și distruge drepturi deja dobândite, situații juridice produse ori pe cale a se produce și, nu în ultimul rând, patrimoniul. Mai grav este faptul că, în ciuda declarației publice profund moralizatoare care face din cetățean și bunăstarea lui scopul de esență al oricărui act de conducere ori acțiune, omul – ființa umană – este expus depersonalizării pentru a gravita imprecis între înstrăinare și reificare.

Dacă înstrăinarea, sub acest aspect, înseamnă expunerea cetățeanului imposibilității de a-și realiza ori consolida un drept concret, cu consecința înrădăcinării în persoana sa a sentimentului de frustrare și zădărniciere, reificarea semnifică înstrăinarea cetățeanului de echivalentul rezultatului muncii lui, element de structură al oricărui raport de muncă, indiferent de denumirea lui particulară, care pare, de asemenea, a nu mai avea vreo importanță.

Spre exemplu, Proiectul Legii-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice și Proiectul Legii de implementare în anul 2011 a Legii-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Cu toate că, în anul 2009, s-a adoptat într-un climat convulsiv social un proiect de lege-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice având ca scop principal declarat stabilirea unui sistem unic de salarizare ce urma a fi implementat până în anul 2015, conform prevederilor prezentei legi, proiectul în discuție, care are aceeași finalitate declarată, restructurează complet sistemul de salarizare.

Nimeni nu va mai avea vreun drept salarial câștigat, în temeiul legii prezente, și nici măsura de reducere a salariilor cu 25% nu mai este așa cum a fost declarată în puterea legii, temporară, ci are un caracter definitiv, din moment ce salariile vor fi stabilite pornind de la

ASOCIAȚIA
MAGISTRAȚILOR DIN
ROMÂNIA

Membri al Uniunii Internaționale a Magistratilor • Membri al Asociației Europene a Magistratilor • Membri al Alianței pentru o Justiție Europeană în România

cele diminuate deja cu 25%, reconfirmat pe viitor, în baza unei noi formule de calcul, pe criterii și categorii juridice noi, care, nedefinite fiind, expun persoana imposibilității de a-și verifica modalitatea de stabilire a echivalentului muncii sale.

Astfel, deși, de „salarizare unitară” fiind, legea nu se aplică categoriilor de personal bugetar vizate în articolul 2. Tot astfel, se înlătură totodată o serie de drepturi ale magistraților, în condițiile în care au fost păstrate pentru alte categorii, spre a demonstra în ambele situații caracterul unitar al legii.

Drepturi, sporuri, adaosuri ori majorări ale indemnizațiilor cu caracter general sau special ori alte drepturi de natură salarială, recunoscute sau stabilite deja prin hotărâri judecătorești, au fost excluse, finalitate la care s-a ajuns prin încălcarea legii prezente și a hotărârilor judecătorești, dreptul de proprietate al magistratului asupra lor fiind expropriat.

Mai mult, pentru a-i arăta sistemului judiciar lipsa de valoare a legii pe care o tot invocă drept singură argumentație, după excluderile anterioare, sistemul judiciar este salarizat potrivit unor criterii comune cu restul personalului bugetar, cum ar fi cel al „influenței”, de care este acuzat sistemul și împotriva căruia s-au luat măsuri de înlăturare prin consolidarea statutului magistraților, tocmai pentru a lupta împotriva influențelor de orice natură ar fi ele. În aceste condiții, legea sugerează cultivarea „influenței” din moment ce este folosită drept criteriu de salarizare, contrar incompatibilității absolute între sistemul judiciar și această atitudine negativă devenită criteriu de salarizare.

Este greu de imaginat cum se aplică sistemului judiciar criteriul supervizării sau al coordonării, din moment ce activitatea de judecată se află manifest sub imperiul singularității de caz și de aplicare a legii de către magistrat, sustras coordonării ori supervizării, criterii excluse absolut de independența constituțională a puterii judecătorești.

Tot astfel, cum poate fi salarizat un magistrat prin aplicarea criteriului comunicării, din moment ce hotărârea judecătorească este rezultatul unei deliberări secrete sau după criteriul diversității activităților sau creativității fără a ridiculiza actul de justiție și statutul magistratului.

Nu se poate ști cum am fost încadrați în clasele de salarizare din moment ce noțiunii în sine nu i s-a determinat conținutul.

La o observare atentă a legii, nici cariera magistratului nu mai este în puterea eforturilor sale de complinire profesională ori de acces la ea, de vreme ce promovarea și avansarea în gradații este dependentă de existența fondurilor care pot împiedica, în caz de lipsă a lor, organizarea concursurilor și, prin urmare, blocarea prin efectul legii a dreptului magistraților de a își complini cariera profesională, unidirecțională, fără alte posibilități de translare în alte activități, situație aplicabilă altor sisteme.

ASOCIAȚIA
MAGISTRAȚILOR DIN
ROMÂNIA

Membri al Uniunii Internaționale a Magistratilor • Membri al Asociației Europene a Magistratilor • Membri al Alianței pentru o Justiție Europeană în România

Dar poate dispoziția cea mai strivitoare a legii constă în nedeterminarea coeficientului de ierarhizare care, de fapt, semnifică expunerea magistratului în pofida activității depuse, denumite generic „muncă”, de a fi plătit aleatoriu ori de a nu fi plătit atâta vreme cât coeficientul se stabilește în funcție de realizarea sau nu a obiectivelor din strategia fiscal-bugetară în limitele ei, ele însele fiind imprevizibile, și tot astfel purtând marca celor chemați a le realiza.

În rest, sintagme cum ar fi „cea mai mare responsabilitate” și „cea mai mică responsabilitate”, de asemenea nedefinite, impun câteva observații cu caracter general.

Nu există putere judecătorească consacrată constituțional și consolidată ca statut al magistratului prin dispoziții naționale și internaționale, și nici magistrați care aplică legea spre a menține și a întări statul de drept pentru a se determina criterii specifice de salarizare, generate de specificul activității desfășurate.

Magistratul este un personal bugetar funcționarizat, salarizat după criterii improprii și fără legătură cu activitatea de sistem, încadrat aleatoriu în clase de salarizare, al cărui venit pretins a fi nemodificat a fost grav diminuat, care va primi sau nu echivalentul activității desfășurate în funcție de un coeficient de salarizare a cărui valoare va depinde de realizarea sau nu, de către cei chemați, a obiectivelor fiscale.

Munca depusă de magistrat nu se mai particularizează în niciun fel – importanță socială, responsabilitate etc. - și nu contează gradul ei de realizare, pentru că salariul nu este corelativ acesteia, ci altor criterii, din care este exclusă.

Mai mult, cu excepția magistraților cu funcții de conducere a căror salarizare se apropie cumva de cea corespunzătoare celorlalte puteri în stat, magistrații cu funcții de execuție, a căror activitate de judecată este independentă de orice act de conducere, din partea oricui, sunt asimilați ca salarizare cu funcționarul public din administrație, prezumându-se regula potrivit căreia doar funcțiile de conducere aparțin puterii judecătorești, deși componenta de conducere este străină realizării actului de justiție.

Există un conflict între puterile statului sau statutul magistratului va fi funcționarizat, deranjând, de fapt, independența exercitată de puterea judecătorească, pentru ca, astfel vulnerabilizată, să devină ceea ce ar fi trebuit să fie, de fapt, de la început. O simplă unealtă istovită de muncă, despovărată de demnitatea sa lăuntrică și, mai ales, umilită și depersonalizată pentru a se înscrie cu succes în climatul pernicios general.

Unde este statutul magistratului și unde sunt pârghiile legale de natură a-l apăra și, mai ales, cine și în ce modalitate poate și trebuie să realizeze acest lucru pentru a repune lucrurile în matca lor firească, constituțională, subliniind astfel un element de structură al statului de drept de a cărui existență depinde realizarea componentei binare a aceluiași stat de drept ce constă în dreptul de acces al cetățeanului la un tribunal independent, înțelegând prin independență judecata cauzei de către judecător nesupus unei presiuni ori amestec, de orice

ASOCIAȚIA
MAGISTRAȚILOR DIN
ROMÂNIA

Membri al Uniunii Internaționale a Magistratilor • Membri al Asociației Europene a Magistratilor • Membri al Alianței pentru o Justiție Europeană în România

natură ar fi ele, cum este și proiectul acestei legi care subminează identitatea sistemului judiciar în toate componentele ei.

Despre cele 26 de minute, timpul de redactare a unei hotărâri judecătorești (indiferent de complexitatea dosarului și gradul de jurisdicție la care se află magistratul), rezultat din calculul raportului dintre numărul de judecători raportat la numărul de dosare și la timpul complet și legal de muncă, nicio vorbuliță pentru că reprezintă doar o „muncă” funcționarească, căreia i se opune legea și dreptul cetățeanului pentru a fi criticată, cetățeanul însuși nemaștiind vreodată dacă dreptul său i-a fost dat prin lege și nu l-a câștigat în instanță, ori dacă nu l-a avut niciodată, înșelat în speranța sa legitimă pentru că astfel să se transforme în cel mai vehement critic al celui care l-a judecat și al sistemului a cărui reputație este colectivă, cu folosirea, de data aceasta, a unor vorbe științifice, cum ar fi magistrat, putere judecătorească, stat de drept, drept predictibil, drept câștigat și toată gama de noțiuni juridice devenite forme fără fond, metamorfoză care tinde să acopere prin injoncțiunea puterii executive esența puterii judecătorești, care constă, simplu, în a judeca cu tot ce ar trebui să implice greutatea acestui cuvânt, devenit el însuși, din nou, fără vreo semnificație anume.

Prof.univ.dr. Mona Maria PIVNICERU

*Judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție
Președinte al Asociației Magistratilor din România*